

ondb, hvis Tilstanden var saaledes hos Arbeidsmanden paa Landet, at noget Sigt skulde blive Følgen af Undringsforslaget. Jeg vil mod en Erfaring i saa Henseende sætte en modsat Erfaring, som jeg har samlet paa mange forskellige Steder, den nemlig, at det hører til de meget store Undtagelser, at Arbeidsmanden paa Landet ikke faaer om Morgen sin gode varme Mælk og Grød, Allebrød o. s. v.; kan han tillige faae Kaffe, da er det jo meget behageligt; men det er der Ingen, der nægter ham. Naar den ærede 3die Landstingsmand for 7de Kreds har yttret, at jeg skulde have sagt, at Arbeidsmanden kunde faae sin Kaffe fra Kjøbstaden, naar han havde Raad dertil, saa er der intet Modsigende. Saavidt jeg erindrer, har jeg sagt, og det har ogsaa været min Mening, at han kunde, uagter Handelsfrihed ikke var givet, faae sin Kaffe, naar han havde Raad dertil; men der hører ikke mere Raad til at kjøbe Kaffen i Kjøbstaden end til at kjøbe den paa Landet, thi han faaer den sandelig ikke for bedre Kjøb hos Landhøveren end hos Kjøbmanden.

Jesperen: Det er blot i Anledning af en Bemærkning af den ærede 3die Landstingsmand for 9de Kreds (Herring), at jeg skal sige et Par Ord for at forvare mig imod Misforstaaelse. I Anledning af, at den ærede Landstingsmand havde erklæret Frygten for, at Kjøbstadsbeboerne skulde lide Tab ved Loven, for ugrundet, har jeg sagt, at vi skulde tage os iagt for, at vi ikke i Modsigning dertil sagde, at vi alene forstaae os paa deres Tarv. Den ærede Landstingsmand meente, at jeg havde talt saaledes, som om jeg havde sagt, at man maatte opgive sin egen Mening. Han sagde, at Enhver maatte saavidt forstaae de Sager, som komme for, at han kunde sælde en Dom, kunde have en begrundet Dom om dem. Ja, det er vistnok, skøndt det kan være vanskeligt i mange Sager; men jeg sagde netop, at i Modsigning til Andres Meninger skulde vi ikke mene, at vi alene, de Andre, slet ikke skulde vide, hvad der var det Rette og hvad der tjente til deres eget Tarv.

Groffs: Da Sagen allerede har været underkastet en omfattende Discussion, og jeg

i alt Væsentligt kan henholde mig til de i Aften fra den ærede Landstingsmand fra Beile (Rehmann) sædne Yttringer, skal jeg kun tillade mig med Hensyn til min Stemmegivning at sige et Par Ord. Jeg erkjender tilfulde Landbrugernes Vigtighed for Staten, Landmandens Rettigheder skulde altid finde en Beskytter i mig, og jeg indseer derfor klart en Nødvendighed af en almindelig Næringslov, men den maa gives med tilbørligt Hensyn til Kjøbstæderne, den maa gives omfattende og almindelig og efter en nøie Overveelse af Forholdene. En afreven Stump af en Næringslov, et umodent Foster, som efter sin Fødsel idelig og idelig skal cureres paa, kan jeg ikke ønske.

Indenrigsministeren: Jeg skal kun gjøre nogle korte Bemærkninger, og det først forsaavidt det er mig sagt, at man har misforstaaet mig saaledes, at jeg skulde have yttret, at hvis Kaffe, Thee og Kaffesurogater bleve medtagne, kunde Loven være udsat for ikke at erholde Sanction. Det har jeg ikke sagt. Jeg har blot sagt, at derom var der deelte Meninger i Ministeriet, som jeg ogsaa meddeelte Folkethinget, og at jeg derfor henstillede Sagen til Thingets Afgjørelse. Dersom begge Thing ere enige om en saadan Bestemmelse, er det vistnok ikke en Bestemmelse af en saadan Betydning, at den skulde give Anledning til, at Betøet blev anvendt. Den anden Bemærkning, jeg vil gjøre, er den, at Mangfoldigheden af Protesterne vil have den uheldige Følge, dersom Loven forkastes her i Thinget, at hvor meget man end forsikrer, at det ikke er skeet af Modstand imod Næringsfriheden, vil Resultatet alligevel blive betragtet som en Seir over dem, der ønske Næringsfrihed, og navnlig en Seir over det Ministerium, der, hvad Høferhandelen i streng Forstand angaaer, eenstemmigen har antaget, at Loven var hensigtsmæssig.

Ordføreren: Jeg skal efter den udførlige Discussion, som har fundet Sted, ikke opholde mig videre ved det almindelige Princip i Sagen, og jeg har derfor som Ordfører kun et Par af de fremkomne Bemærkninger at